

Az arcról

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 8. szám, 2017. február 24.

„Letépni egy arcot. A földre fröccsent borotvahabba ragadt magazint hirtelen mozdulattal felemelni, és akaratlanul, mégis vad erővel leszakítani róla a címlaplányt. A tegnap megcsodált, nemcsak retusálástól hamvas, zsengerózsaszín bőr, a tágra nyílt, kihívóan kék, cirmos szemek, a lakkfényes ajkak helyén: maszatosfehér úr. Mit is reméltem?

Mint aki tíz körömmel kaparja az arcát. Mint aki hamut szór a fejére, és megszaggatja ruháját. Mint aki szíjostorral veri a csupasz hátát, jajongva vonulva a tömegben a vérfoltos macskaköveken, mint akit húsvétkor felszögeznek a keresztre, hogy megtudja, mit szenvedett a napverte, csupasz dombon a húsba zárt isten. Szakad a ín, reped a csont, darabokra szaggattatik a test, őrlí az idő, felőrli a szenvedés. Letéptem és eltűnt. Kidobott naptárlap, tűzbe dobott aktposzter.”